

Những Chiếc Khăn Giấy

Khi còn là sinh viên năm thứ ba ở trường đại học, mẹ tôi là một sinh viên xuất sắc. Ước mơ của mẹ là trở thành một giáo viên dạy học cho trẻ em khuyết tật. Nhưng niềm mơ ước của mẹ bị gián đoạn bởi một đứa trẻ không mong đợi: đứa trẻ của chính mình. Vì có mang tôi nên mẹ phải nghỉ học và kết hôn với ba tôi. Mặc dù, kể như mẹ đã chính thức từ bỏ sự nghiệp giáo dục, nhưng mẹ vẫn không từ bỏ ước mơ của mình.

Khi tôi ra đời, mẹ đã biến những bài học thành một thú vui trong cuộc đời tôi. Tất cả những việc hàng ngày mẹ làm cùng với tôi đều là những bài học hữu ích, từ công việc bếp núc cho tới chuyện học hành. Tôi chưa bao giờ xem ti vi, chẳng phải vì tôi không được phép mà vì được học mà chơi cùng mẹ thì thú vị hơn nhiều. Gia đình tôi không có nhiều tiền; thế nhưng, những quyển sách hay, những tiếng cười và cả những vòng tay âu yếm thì không bao giờ thiếu.

Tuy đã được chuẩn bị sẵn sàng để đến trường, nhưng lần đầu tiên xa mẹ, tôi vẫn cảm thấy sợ hãi. Ngày đầu tiên đến lớp, tôi cứ ngồi lặng yên một chỗ chẳng dám nói năng gì. Đến giờ ăn trưa, tôi mở hộp cơm mà mẹ đã chuẩn bị cho mình ra, bên trong tôi thấy một mẫu khăn giấy trên đó là dòng chữ thân quen của mẹ, bức thư nói rằng mẹ rất yêu tôi, rất tự hào về tôi, và rằng tôi là một học sinh giỏi nhất thế giới! Nhờ những dòng chữ đó mà tôi đã qua được buổi học đầu tiên đó. Và còn nhiều buổi học sau này cùng với nhiều chiếc khăn ăn khác nữa.

Lên cấp một, tôi học môn toán dở tệ, mẹ viết: “Hãy vững vàng lên con yêu! Con làm được mà! Đừng quên con là một nhà văn cừ khôi đấy!”

Lên cấp hai, tôi khó chịu với mái tóc xù và mấy cái mụn trứng cá của mình, mẹ viết: “Hãy hòa đồng! Đừng sợ sệt! Ai được làm bạn với con là may mắn của họ đấy!”

Lên cấp ba, đội bóng rổ của tôi là đội đầu tiên trong lịch sử của trường được vào chung kết tranh chức vô địch tiểu bang, mẹ viết: “Trong một đội không bao giờ có chữ ‘tôi’, sở dĩ các con có thể tiến xa như vậy là vì các con biết kết hợp cùng nhau”.

Và thậm chí, khi đã đi học đại học xa nhà, thỉnh thoảng tôi vẫn nhận được những chiếc khăn giấy có chữ của mẹ. Dù cho có bất kỳ sự thay đổi nào: thay đổi chuyên ngành, thay đổi bạn trai, hay là thay đổi cách nhìn của tôi đối với thế giới,... thì những lời khuyên bảo, động viên, dạy bảo, ủng hộ của mẹ vẫn không bao giờ thay đổi, chúng đều xuất hiện trên chiếc khăn giấy giờ đây đã trở thành quen thuộc.

Và tôi biết, ở đâu đó trong căn phòng ký túc bệ bộn của cô em gái đang học năm thứ hai đại học của tôi đang cất giấu một chiếc hộp đựng đầy thư-khăn-giấy của mẹ. Và cả cô em đang học cấp hai và cậu em trai học cấp một của tôi cũng có những chiếc hộp như vậy. Tôi chắc chắn một điều rằng mỗi khi đọc những dòng chữ đó, chúng cũng cảm thấy tràn dâng một lòng tự tin như chính tôi hồi ở tuổi của chúng.

Giáng sinh năm nay, món quà mà mẹ nhận được là một chiếc cặp sách, mấy quyển vở và một học bổng đại học toàn phần. Vậy là sau hai mươi lăm năm gián đoạn, người mẹ bốn mươi bốn tuổi của tôi lại trở về mái trường tiếp tục phấn đấu để trở thành một người thầy. Mặc dù tôi rất tự hào khi mẹ không ngừng theo đuổi mơ ước của mình, nhưng tôi muốn mẹ biết rằng mẹ chẳng cần bất kỳ tấm bằng nào để chứng minh mình là một người thầy xuất sắc.

Món quà Giáng sinh tôi tặng mẹ là một hộp cơm đựng đầy những món ăn mà mẹ rất thích, bên trong cũng có một mẫu khăn giấy tôi ghi: “Mẹ sẽ làm được!” Đọc xong những dòng chữ đó, nước mắt mẹ tuôn trào.

Chỉ cần nhìn vào mắt tôi chắc chắn mẹ sẽ hiểu một điều mà chúng tôi chưa bao giờ nói với mẹ, mẹ chính là một người thầy tuyệt vời của tất cả chị em chúng tôi.